

sætningen ca. 48 Mill. Kr. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem, der førte Ordet paa det socialdemokratiske Partis Vegne (H. P. Hansen [Sorø Amts 3die Valgkreds]), naar han her nævnede Tallet 37 Millioner, var klar over, at de 37 Millioner, som blev ydet af Staten for 1918—19, var de ekstraordinære Bidrag. Der blev brugt 10—11 Mill. Kr. mere, og deraf havde Staten ydet sine ordinære Bidrag, og formentlig havde Kommunerne ogsaa ydet deres Bidrag. Fra 31. Juli 1918 til 31. Juli 1919 har Kasserne af Staten ekstraordinært faaet udbetalt 53,5 Mill. Kr., og saa vidt jeg kan se af Tabellen, har de brugt af deres Formue ca. 2 Mill. Kr. Samtlige Kasser har nu af Formuen tilbage 3,5 Mill. Kr. Jeg vil antage, at disse 3,5 Mill. Kr., som nu udgør Kassernes Formue, falder paa et Par enkelte store og særlig velsituerede Kasser, saaledes at den største Del af de 65 anerkendte Arbejdsløsheds-kasser, vi nu har, har opbrugt deres Formue. Det vilde være rart under Udvalgsarbejdet at faa at vide, hvorledes disse 3,5 Mill. Kr., som nu er Kassernes Formue, fordeler sig paa de enkelte Kasser. Jeg er klar over — og jeg kan sige dette i Tilslutning til, hvad den ærede Ordfører for de Radikale bemærkede —, at ogsaa den Omstændighed, at Kassernes Formue er blevet angrebet saaledes, at de har sat omtrent 2 Mill. Kr. af Formuen til, er et Forhold, der maa tages i Betænkning, naar man affatter de midlertidige Bestemmelser, som vi er paa det rene med maa indgaa i en endelig Lov; jeg forudsætter her, at det vil lykkes at komme bort fra det midlertidige.

Naar man tager i Betragtning de meget store Summer, som Staten har ydet til Arbejdsløshedsunderstøttelsen, maa det siges, at Rigsdagens Repræsentation i Kontrollen, specielt i Arbejdsløshedsnævnet, har været meget for lille, og det vil være et af de Punkter, som det ogsaa forekommer mig maa ændres i en endelig Arbejdsløshedslovgivning. Naar Statens Bidrag er væsentlige, som de er ogsaa efter Loven af 1914, idet Staten yder Halvdelen af det, som Medlemmerne af Arbejdsløsheds-kasserne yder, bør ogsaa Statskassens Repræsentation og direkte Kontrol med Arbejdsløsheds-kasserne ændres noget, saa Rigsdagen faar større Indflydelse. Naar det offentlige betaler saa mange Penge, maa det forlange at kunne kontrollere. Der er ikke her Tale om, saaledes som den ærede radikale Ordfører bemærkede, at man søger efter

en Kontrol for Staten; det er nok ganske uvedkommende. Det, det drejer sig om, er en Kontrol for Staten; hvorvidt man vil kunne blive enig om, at Staten for sin Kontrols Skyld bruger Arbejdsgiverne, bliver noget ganske andet. Jeg ser af Arbejdsløshedsinspektørens Tale ved Industrimødet, at der er visse Arbejdsløsheds-kasser, som bruger Arbejdsgiverne som kontrollerende; der er andre Steder, hvor man har forsøgt det, men hvor det ikke er gaaet. Men vi er klare over, at den Kontrol, Arbejdsgiverne saaledes bliver inddraget i at udøve, ikke er noget, man overdrager dem for deres Fornøjelses Skyld eller for deres egne Interessers Skyld, men fordi de danner et Led i Organisationen, som Staten kan bruge ved sin Kontrol.

Denne Kontrol fra Statens Side forekommer det mig overhovedet ikke, man kan give Afkald paa, selv naar vi glider ind i normale Forhold. Jeg maa derfor beklage, at Kontrolbestemmelserne i den midlertidige Lov af 30. November 1918 ikke under en eller anden Form er gaaet over i den permanente Lov; det kan ganske sikkert ikke nytte at slappe Kontrollen paa dette Punkt. Det er for øvrigt altid Spørgsmaalet om Kontrollen, som er det brændende, det er det Punkt, som mest direkte og mest personlig afficerer Arbejderne; jeg har forstaaet gentagne Gange i Udvalget, at det er et Punkt, paa hvilket Arbejderne er, om jeg maa bruge det Udtryk, særlig prikne. Imidlertid forekommer det mig stadig, at Staten, naar den yder de Bidrag, den yder, ikke kan undlade Kontrol; vil Arbejderne være fri for Kontrollen, maa de selv betale.

Jeg har for Resten i Parentes bemærket hørt Tale om — ikke fra autoritativ Side, jeg fremsætter ikke det, jeg her vil sige, som noget, jeg har Vished for —, at der skulde være fremkommet Ytringer fra Arbejdernes Side gaaende i Retning af, at hvis de skulde have en stærkere Kontrol og en virkelig Kontrol, vilde de meget hellere være fri for Statstilskud og selv betale til Arbejdsløsheds-kasserne; saa skulde de nok kontrollere deres egne Folk. Ved første Øjekast ser det noget besynderligt ud, at Arbejderne skulde kunne tænke paa at afvise Statens Støtte, som ydes i Millioner, og som ogsaa under normale Forhold vil blive ydet i Millioner; men naar man efterser den Lovforslaget ledsagende Tabel, forstaaer man, er det alligevel ikke saa forskrækkelig mærkeligt. Arbejdsløsheds-kasserne har nu ca. 300 000 Medlemmer, og det vilde vel ikke være